

Do nogu smo potukli cetnike na Majevidi. Bila je to jedna od najzescih bitaka na Tuzlanskom kraju. Zarobljeno je dosta MTS-a, a Boga mi i cetnika. Izgledali su veoma jadno. Nigdje onih koljaca, palikuca i silovatelja. Kad ih gleda, covjek bi im sadake dao. Da je bila obrnuta situacija, pokazali bi se oni u pravom njihovom izdanju. Nasi, borci ih nisu maltretirali. Davali su im da jedu i natrpali im pune dzepove cigareta. U, nasim redovima je bilo Srba. Govorili su zarobljenicima da su Srbi. Ovi su ih sa nevjericom gledali.

Prilikom sprovođenja zarobljenika sjeli smo da odmorimo, na livadi, pored naseg sela. Zbijale su se sale. Cetnici su nas duhanili nasim cigaretama. Ja, sam samo sutio. Svi su oni „natjerani“ da ratuju. Niko, nije svojom voljom uzeo pusku. Zao im, sto je rat poceo. Lijepo smo zivjeli, godinama jedni pored drugih. Politicari su krivi za sve.

Muka mi je od njihovih lazi i prenemaganja. Moj pogled im je rekao sve. Zanimemise.

Pridje nam neka zena iz sela. Sa njom je jos jedan covjek. Pita zena ko je glavni? Jedan, od boraca joj pokaza pokretom glave na mene. I njega sam pogledao. Shvatio je da mi se nije svidjelo, sta je uradio. I zena je to vidjela. Nastavi, kao da se nista nije desilo.

- Mozemo li da nahranimo zarobljenike? - Ima pite i kiselog mlijeka.

Ostao sam bez teksta. Nisam mogao progovoriti.

Zena je nastavila pricati dalje. Ovaj put se direktno obratila zarobljenicima.

- Vidite! - Ja sam ranjena od vase granate. - Nejmam jednog prsta na ruci. - Imam jos rana po tijelu od gelera. - Mi nismo kao vi. - Dogovorili smo se u selu da vam donesemo hranu.

Slusao sam je. Sa nevjericom gledao u nju i pitao se, dokle seze bosnjaacka plemenitost.

Ponovo se obraca meni.

- Mozemo li donijeti hranu? - Ima i za vas hrane. - Sunnet je nahraniti zarobljenog neprijatelja.

- Dobro! - Donesite! Sunnet je!

Nisam joj rekao da donesu hranu, zato sto je rekla da ima hrane i za nas. Jednostavno je nisam mogao odbiti. Mozda ce neki od ovih zarobljenika, pricati o ovome dogadjaju, kada budu razmijenjeni. Mozda ce se zapitati? Kakvi smo mi to ljudi? Nanijeli su nam toliko zla, a mi ih hranimo i duhanimo, a da i mi nejriamo, dovoljno hrane i duhana. Ma ne vrijedi. Sad bi se oni uhvatili kama i sve nas poklali da mogu. Zena spomenu Sunnet. Sunnet treba postovati i vladati se po njemu, koliko ko moze.

Ubrzo je donesena hrana. Na, prostrte kuhinjske krpe, po livadi postavljene su tepsije sa pitom i case sa kiselim mlijekom.

Niko ne jede. Brzo, shvatih i zasto. Vjerovatno, misle da je hrana otrovana. Ne mogu da vjeruju cetnici da ih ranjena zena nece otrovati. Uzeh kasiku i probah hranu. Nakon toga svi su poceli jesti.

Cekamo autobus.

Jedan od zarobljenika poce plakati. Govori mi da ce mo ih poklati. Nisam imao vala ni malo volje da pricam sa njim i da ga ubjedjujem u suprotno, ali nisam mogao da ga slusam vise i trpim njegov kukavicluk.

- Bicete razmijenjeni! - Mi nismo koljaci kao vi. - Da smo vas htjeli klati, poklali bi vas u sumi.

- Prestani vise cmizdriti!

-

Kasnije sam jos jednom vidio tog zarobljenika. Pozvao sam ga i razgovarao sa njim. Rece mi da mu

zena pise iz Bijeljine. Registrovani su kod crvenog krsta i uskoro ce u razmjenu. Dadoh mu kutiju cigareta i rekoh da ga nisam slagao, prije nekoliko dana, kada sam mu rekao da ce biti razmijenjeni.

Oticao sam od njega i sjetio se svojih logoraskih dana u Vlasenici. Sjetio se svih premlacenih i pobijenih Bosnjaka. Sjetio, se svih silovanih Bosnjakinja. Sjetio, se sve poklane djece. Sjetio sam se Cerske!

Ljut sam na sebe.

Vala, Semso dosta mi je i tebe. Jebi se i ti i tvoja dobrota.

PLBiH.ORG

WWW.PLBIH.ORG